

ENREDANDO CO GALEGO - IES MURALLA ROMANA

QUE FARÍAS?

Ola boas! Imaxina por un momento o que che vou contar. Estás no teu set de gravación de radio, día de choiva, pouca luz e frío polar. Non só iso, estás encerrado na sala onde gravas habitualmente, pensando en todas as opcións que tiñas para escapar, porén, xa é tarde, comezan a entrar xente vestida de negro, buscándote, que farías?

Como sei que a túa resposta vai levarche uns minutos, é mellor que che conte o que pasou para que isto non se descontrola.

Son Antonio, teño 23 anos e toda a miña familia culpame de todo, meu pai é un alcohólico que me pegou ata matar así que lle deixaba beber o que o durmiu, miña nai nin se decatou de min. Creo que ás veces ela nin sequera lembraba que sacara alguén coa miña cara e o meu nome e, a guinda do pastel, unha irmá que foi mimada e estropeada toda a súa vida, sempre me puxo nervioso e unha vez, cando ela tiña 12 anos, sacoume espido da miña casa, así que fun a broma do ano no meu pequeno barrio. Non parece difícil de levar? Pois tomeino e cando tiña 15 anos fuxín da casa e gañei uns cartos traballando moito nun pub, de camareiro. Aínda así, os meus pais e a policía atopáronme e meteronme nun reformatorio durante 9 meses. Paseino mal alí, e coma min houbo uns cantos que me axudaron a levar todo máis lixeiro. En canto puxen os pés fóra, fun nun autobús a Madrid. A miña historia non che interesa, e dubido que che interese, pero mentres non teñas resposta á miña pregunta seguirei falando.

En Madrid tiven callos nas mans polo que estaba a traballar, pero saín adiante e con 19 anos conseguín atopar unha vocación interesante, a radio. Cando vin ese anuncio dun asistente no plató, pensei: "Oh, é unha merda, pero mentres me paguen o suficiente, estarei feliz".

Aquelas palabras que dixo con soltura non eran nin a metade de verdade que o que realmente pasou, atopando un mundo diferente. Alí na entrevista contratáronme ao primeiro intento grazas a alguén especial, "Matías". Como o conto todo moi rápido, esquecín dicir que Matías era un dos meus compañeiros que me axudou a tragar todo no reformatorio e que sabía que necesitaba unha man. Saudeino e, de feito, invitoume a quedarme na súa casa ata que atopei unha, porque non o dixeran, pero durante este tempo estiven vivindo nos baños de bares e de certos locais que estaban abertos ata a noite.

Pasou un ano e pasei de axudante a locutor con moito esforzo. A radio que tiña era especial, xa que ninguén quería traballar nese tempo, xa que era de catro a sete da mañá. Os primeiros meses falei de cousas da vida e despois dun tempo recibín cartas de xente que estaba fascinada polo que dicía e, sobre todo, polo meu carisma. Pouco despois descubrín algo moi raro, foi que a miña irmá estaba en Madrid, o que me pareceu raro.

Ao cabo dun par de días a miña irmá envioume unha carta ao plató dicíndome que a axudase porque tiña problemas co non sei que mafia. Non seguí lendo pero había unha frase que estaba escrita violentamente ao final da páxina, era "ti serás o seguinte". A verdade é que estaba nervioso, non sabía como contactar con ela e entón tiveron unha idea. Díxenlle a todos os afeccionados da miña radio que viñesen ao centro de Madrid a saudarme para facer fotos, falar ou o que fose, oxalá chegase aos oídos da miña irmá! Chegou o día e agardaban por min uns 300 afeccionados, conseguín ver unha silueta ao fondo, parecíame coñecida, foi a miña irmá quen mo falou, despois das fichaxes. Díxome que o perseguían e que quería a miña axuda.

Tiña resentimento do pasado pero sabía que unha vida valía máis que todas as cousas malas que me fixo. Aceptei e deixei na miña casa, a longo prazo sería un erro, pero mentres tanto era o único que podía facer.

Durante un par de semanas levei unha vida normal, pero cunha tensión que ata os meus compañeiros notaron, mais chegou o peor, xa que ao saír da radio descubrín que estaban a secuestrar a miña irmá. Sen pensalo fun ata o coche onde estaba ela e fixen algo moi intelixente pola miña parte, bater contra o coche, saíu do coche xente armada, aínda así

fun máis rápido e agacheime debaixo do coche, cando viron que non deixaban ninguén no coche. Non podía deixar que a miña irmá desaparecese da miña casa, agarreime debaixo do coche e puxéronse en marcha, por sorte non ían moi rápido, senón eu caería. Pasaron uns 10 minutos ata que chegamos a un almacén onde baixaron a miña irmá e a meteron dentro. Estaba dubidando entre dúas opcións, se a secuestraron para violala ou se fose a mafia a que quería cobrar a súa recompensa. De todos os xeitos, entrei por unha fiestra do almacén e coeime dentro para descubrir que estaban nunha habitación pegándolle. Eu nin sequera podía entrar alí, mataríanme ao instante, así que empecei a investigar o lugar, vendo varios documentos escritos, tamén fixen unhas fotos co móbil do lugar e descubrín que había un portátil cheo de documentos e papeis que falaban de negocios con empresas, se non pagaban, mataríanna. Ademais, había fotos de homes e mulleres atados e con sangue por todas partes, pero non podía seguir vendo o masacre destes sádicos, así que me escondín ata que saíron da habitación onde estaba miña irmá.

Pasou unha hora e saíron do almacén, quería facerlles fotos da cara pero levaban máscaras, e ir a pedirles amablemente que lles descubran a cara non me pareceu un bo plan. Cheguei xunta miña irmá pero xa era tarde, tiña coitelos metidos no pescozo, boteime a chorar, sabes que sensación debe ter alguén cando ve á súa irmá morta? Espero que non teñas que vivilo. Cabreado, decidín facer algo que me podía custar a vida, fun á miña radio e, na miña quenda de locutor, falei de todo o tema, fíxeno chorando, e cando rematou a quenda publiquei todos os fotografías e documentos en Internet.

Esa mesma noite comezaron a soar uns ruídos na porta e escondinme astutamente debaixo da miña cama pero ninguén entrou, só me deixaron unha nota que dicía que ía morrer. Sabía moi ben que era esa mafia, así que fun á radio á mañá seguinte e quedei alí todo o día.

Naquel momento, cando a miña vida colgaba dun fío, todo o que me pasara dende que era pequeno comezou a pasar polos meus ollos. Sabía que isto non podía quedar así, colmei a miña coraxe e publiquei máis sobre a mafia en internet, e despois falei con Matías, despedíndome del, quedou impresionado. Por suposto, cal sería a túa reacción cando te enterases de que o teu compañeiro de traballo vai ser asasinado en canto se dea a volta?

Tiña moito medo, pero non me rendín, así que quedei na radio, porque se ía morrer, polo menos estaría no lugar onde cambiou a miña vida.

E chegamos ao momento, mentres falaba, pensaches na primeira pregunta? Escoito pasos e sei que non tardarán moito en chegar, mirade que patética e curta foi a miña vida que só tardei en contalo sete minutos, pero despídome, grazas aos meus seguidores e a min. Espero que esteas moi feliz.

Antonio sae da gravación e o que se escoita son berros de dor, córtase a transmisión

Diego Alejandro González López , 3º ESO

POEMA DA NATUREZA

O sol brilla no ceo, cunha luz que encanta,
onde a lúa danza, e a estrela destaca
onde a vida é un soño no que ti bailas
onde o día se despide, e a noite se levanta.

As flores florecen cunha beleza que encanta,
no xardín da vida onde a semente se planta,
onde a vida é unha canción, que o corazón canta,
onde o día se despide, e a noite se levanta,

Os montes altos, onde o eco resoa,
onde os paxaros cantan e a natureza loita,
onde a vida é un canto que o corazón entoa.
Onde o vento murmura segredos á lúa.

Onde o amor é forte e a esperanza resopla
onde a vida é un canto que o corazón entoa,
onde a vida é unha danza que na alma resoa.
Onde a luz da lúa ilumina a rúa

Onde a brisa danza, e o día amanece,
onde a luz brilla, e a sombra se esvaece,
onde a tristeza se vai, e a alegría aparece,
onde o vento canta, e a noite desaparece.

Nicolás Fernández Vázquez, 3º ESO

FOBIAS

Medo ao fracaso,
por non conseguilo,
tamén de estar soíño,
entón ao abandono.

Medo a ser o que máis dá,
necesito collerte da man
e visitar xuntos o mar,
daquela non recibira nada.

Medo ata á miña sombra,
ás veces penso que hai algo
pero quixera non pensalo.

Finalmente medo ás alturas
e á morte dun ser querido
pero preferiría non pensalo.

Mikel Elian Pérez Medina 3ºESO

A SEREA

No fondo do río, mora unha serea, con
cabelos de algas e ollos de perla serena.
A súa voz é o susurro das augas tranquilas,
o seu corazón bate ao compás das correntes
sinxelas.

É gardiá do río, no fondo repousa, con
peixes como amigos, e auga como a súa
cousa. O seu canto, doce e fermoso,
acouga as ondas, e a todos encanta, na súa
melodía profunda.

Raíña do río, maxia e esencia, vive en
harmonía, coa vida que danza. O seu fogar
é o fondo, do río que flúe, a súa vida
reflicte, a natureza que alumea.

Pablo Rego Veigas, 3º ESO A

Meu Campeón!

Forza celeste, a miña cor
Forza, San Lázaro, campeón!
A loita polo barrio e a sua afección
Forza, San Lázaro gañador!

San Lázaro vístete celeste e defende
que aquí e a ponte
Somos unha familia celeste
E nosa xente nos quere

Onde cruzamos
No río miño nos vemos

Forza celeste, a miña cor
Forza San Lázaro campión
A loita polo barrio e a sua afección
Forza San Lázaro gañador

Douaa, Attouch el kamouni, 3º ESO A

O Galego

Galego por qué nacín
Na Terra dos mil segredos
Galego por qué vivín
entre o mar e o ceo aberto

Por qué bebín mar e choiva
Respirei prados e ventos
Aprendín contos de meigas
Traballex para o meu sustento

Galego de corazón
De sangue e de sentimento
Galego por onda vou
Levo a terriña nos beizos

Sheila Dobarrio Petre 3º ESO

O que sinto por ti

E difícil explicalo,
unha mestura de emocións,
un querer e á vez non,
unha loita de sensacións.

Séntese a presenza,
o afecto que brinda o outro,
pero algo non encaixa ben,
algo parece estar roto.

Séntese a calidez,
o amor que parece real,
pero algo fainos dubidar,
algo que nos fai mal.

É unha confusión constante,
unha montaña rusa de emocións,
un querer estar xuntos,
e á vez estar sufrindo.

E difícil de comprender,
esta dualidade do corazón,
querer e non querer,
un sentimento de confusión.

Pero tal vez o mellor,
é aceptar a realidade,
e seguir a diante,
sen culpa, sen falsidade,

Ás veces o amor é así,
complicado e desconcertante,

pero se aprendemos a amar,
poderemos superar calquera desafío

Malena Granero Vázquez 2º ESO

Vexote pasar ,
e teño medo a contarche o que sinto
cando falo contigo
síntome moi contenta,
a parte de que o corazón acelerase
ata que me din conta
que a ti gustábase outra persoa,
non fixo falta dicilo,
agora doume conta
de que me xa non sinto nada.
Véxote como un amigo.

Aitana Blanco Armesto 2º ESO

As palabras bailan ao ritmo da alma,
tecendo soños con fíos de luz,
cada verso é unha melodía que calma,
cada estrofa e un susurro da cruz.

Mely Eliany Pérez Medina 2º ESO

Nas ás do vento voa a liberdade,
En cada horizonte revélase a súa esencia.
Rompe cadeas, desata corazóns,
No seu doce abrazo atópanse as razóns.

A liberdade é o susurro do río na noite,
o voo do paxaro, a chama que acende o facho.
É o eco de voces que claman por xustiza,
a luz na escuridade, a forza que enriquece.

No seu vasto dominio a alma expándese,
Sen límites nin fronteiras, a vida expándese.
Liberdade, tesouro que todos anhelamos,
Por el loitamos, por el nos levantamos.

María Granero Vázquez 2º ESO

A xente pensa que as etiquetas son fáciles de arrancar
Pero aínda que consigas arrancalas o dor permanece
E non é doado acabar con esta dor
Feridas que tardan en curar

Xente con non moi boas intencións
Desesperación nos teus pensamentos
Xente coma moedas con dúas caras
Pais que non entenden aos seus fillos

Todo isto supón críticas e etiquetas que tardarán en arrancar
E algún día chegará a persoa ideal
Para quitar aquelas etiquetas e cubrir as feridas con curas
Para esas profundas feridas que se fixeron ao atopar á persoa equivocada

Permanecerán ata o final da túa vida
Comezarán as inseguridades sobre o teu corpo e carácter
Por culpa da xente egoísta e ignorante
E todo isto é culpa da sociedade actual grazas ao avance da vida.

Yago Pérez Abrales 2º ESO

Cada noite penso en ti
esta desesperación non me deixa durmir.

Ódiote e ámote, mestura de sentimentos
todo foi en van.

Cada vez que te vexo subo ó ceo
a túa mirada azul clavada nos meus soños
cada noite eu te penso.

Martín López Del Río 2º ESO

Actuamos cegos pero sempre soubemos que eramos nós, no fondo sabiamos que os nosos beizos encaixaban perfectamente. Eu o sabía dende que me abrazas con forza buscando comodidade para durmir, xa que esa noite todo é máxico porque estás ao meu lado. Agora mesmo só quero ver a través do reflexo dos teus ollos e que me digan o camiño que debo tomar para nunca afastarme de ti. O único que quero é coller a túa man e non ter que soltar nunca, que os nosos camiños nunca teñan percorridos diferentes. Contigo estou aprendendo o que é amar sinceramente.

As cancións de amor comezaron a ter sentido e axudáchesme a comprender que a verdadeira casa é onde están as persoas que queres e eu quérote tolamente, e agora non necesito marchar porque ti es a miña casa, ti es quen me motiva a seguir loitando por ser quen son todos os días, dasme esa paz que pensaba que só atoparía ao ir o máis lonxe posible.

Deixei de chorar polas noites porque me sentía só e empecei a facelo con cancións de amor que me parecían estúpidas porque penso na sorte que teño contigo, ás veces aínda me custa crer que me merezo toda a tranquilidade e a felicidade que traes á miña vida... quérote tolamente.

Heidy Sofia Gaona Palmo 2º ESO

Quero falar, dicir todo o que escondo,
que se preocupen por min da maneira que eu o fago
sentir que importo, aínda que sexa no fondo.

Sinto que falo demasiado,
pero á vez non digo nada,
Sinto que coa miña intensidade aborrezco o mundo,
pero que non intereso o suficiente por estar calada.

Sempre escoito e comprendo,
pero, cando eu falo, quen me escoita?
Aínda que por dentro si que o entendo,
sigo nunha constante loita.

Moraima Bagaría Vázquez, 2º ESO